

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

VIII. Quomodo Catholici Sanctorum imaginibus utantur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

quin magnam in intellectu & cogitationibus sentiat mutationem? Quod si miser paganus falso hoc obiecto cœlestem quandam eleuationem sentit; quid verum aliquod obiectum apud Christianum non poterit? Ea est naturæ nostræ velut in centro inferiorum creaturarum consistentis imbecillitas, vt tantum spacium quantum est inter res terrestres & cœlestes, inter visibiles & inuisibiles traicere aut emetiri nō queat, nisi alis quibusdam eleuetur. Quis vero Mōyse illo maior erit, qui faciem Dei, magnum illum & immensum tam potentiam quam gratiæ & misericordiæ solem, recto obrutu aspiceret possit? Sed bene habet. Non pauci etiam ex ipsis Ecclesiæ hostibus ab ipsa veritate coacti, fatentur hoc præcepto imaginum vsu non plane prohiberi; sed ita intelligendum esse (vt etiam in Leuitico explicatur) non adorandas esse, id est, ex imagine non esse idolum aut falsum deum faciendum. Bucerus certè post longam de imaginibus disputationem, ea à se scribi inquit, non eum in finem quod putet Christianis omnem imaginum vsu interdicitum esse; sed ideo tantum, quod earū vsu cupiata temperari, vt nihil diuinæ gloriæ & Ecclesiæ ædificationi derogetur. Idem Spangenbergius in Margarita sua Theologica dicit, idem Urbanus Regius, idem Petrus Martyr: nec plus vel minus Catholici eadem de re docent. Non ergo illa iam inter nos etiam & schismaticos quæstio est, vtum imaginum vsu permittitur, sed tantum quibus modis & ad quid illis vtendum sit. Boque Lutherani etiam post schisma, imagines in templis retinuerunt, Crucifixi præsertim, vt etiam Angliæ regina, sicut alibi diximus.

VII. In has tamen aliasque Calvinistæ furorē suum passim effuderunt. Scribunt nonnulli, in oppido quodam Occitanæ Sangillio appellato, Calvinistas, contractis tam Iesu Christi quam aliorum Apostolorum imaginibus, Iudæ Illecebræ tantum imaginem integram reliquisse. Antuerpiæ Crucifixi contracta imagine, Geusij angeli bono cruciatio adstantis imaginem itidem confregerunt, at diaboli, impij cruciarij animam excipientis, integram reliquerunt. Idem diuersis locis factum, sicut digni historici tradunt; semperque diaboli, vel Saluatorem vel Sanctos tentantis, imaginibus partium, illorum vastatis atque abolicis. Londini Hispanus templum ingressus, quum S. Michaelis Archangeli statuam contractam, Sathanæ autem sub pedibus ipsius iacentis adhuc integram vidisset, educto gladio eam punctim ac cæsum impetens, ex-

clamasse fertur: Apage, apage scelestissime, nō plus quam ceteris tibi hic loci erit. Lindanus Episcopus Ruræmundensis testatur, quum reformationis causa diœcesiam suam obiret, vidisse se inter alia Geusiaci furoris monumenta, inter plures sanctorum contractas imagines, solius Sathanæ, tamquam virginem tentantis ibi representari, adhuc integram, quam apprehensam in terram proiecerit, inquit: Et tu hinc eiicieris, infelix Sathanæ, neque enim fas est vribi manere, vbi satellites tuū venerabiles Iesu Christi & sanctorum imagines tanto furore confregerunt.

VIII. Sed, quæso, o hæretici, ne illud dicite, nos lapides & ligna adorare. Neque enim nos in Crucifixi imagine quidquam aliud adoramus, quam quod per illam nobis representatur. Sed quid? An non ipse S. Augustinus ægrotantibus consulit, vt Crucifixi imaginem prope lectum habeat? Ne vos in cordis nostri secreta amplius quam fas est inquirete, quasi nostras ante altaria imaginibus ornata genibus insidentium cogitationes, & oculorum ac manuum voces, vt ita dicam, intelligeretis. Nec vero vetularum quarundam aut rusticæ plebis simplicitate amplius abutimini: vt quos ex responsionibus vobis non semel datis optime nostis non nescire differentiam illam quæ est inter lapidem velligam, vel ipsam figuram, & inter id quod per ipsum representatur. Quod si quis tamen sit tam supinus ac crassus qui hac in re errorem committat, is quidem error non Ecclesiæ, sed isti homini imputari debet. Docet enim Ecclesiæ, vnum solum Deum adorandum esse, imaginibus vero honorem habendum esse ob id quod representant. Sed mittamus ista, de quibus pius ille & doctus vir Ludouicus Richeomus abunde scripsit, Sed quid o suaues homines? Numquid vos ipsi idololatræ estis, qui Lutheri, Caluini & aliorum imagines in tanta habetis veneratione? Huius quidem imaginem in intimis seminatam etiam, in Gallia cubiculis diligenter videas & honorifice asseruari; illius vero in Germania non pictura modo expressam, sed tapetibus etiam intextam in fenestris, parietibus & atrijs passim & etiam ipsi librorum operimentis, Crucifixi loco impressam. At inquit, se imagines eiusmodi animi tantum causa habere. Sed o Deum immortalem: An Bèzæ curæ fuit, excruciatorum monachorum ac sacrilegorum hominum, etiam collegarum suorum icones in æs incidi, & cum vanissimorum

elogiorum lenocinio populo venditari: & ex primis illis Christianis nemini curæ fuisse putatis, ut diuina illa & celestis iam Iesu Christi quam matris ipsius, uti & Apostolorum effigies posteris traderentur? An feminam illam, a sanguinis fluxu per Christum sanatam, idololatriæ insimulabitis, quod ipsius effigiem in ære exprimi curauerit, quam à se visam Eusebius testatur? An rex ille Edeffenus superstitiosus fuit, qui Iesu Christi effigiem tanto studio desiderauit? Sed quid de supina illius vel afinina potius dicam ignorantia, qui scribere ausus est, primis quinque sæculis imaginum vsu Ecclesiæ fuisse ignotum? cuius vanitatem & mendacium historiæ eorum temporum satis superque ostendunt. Fateantur ergo, quod omnino fatendum est, imaginum vsu intelligentiam, memoriam, & voluntatem, quæ tres sunt rationalis animæ potentie, mirifice adiuuari. Per representationem namque illam res ab Salvatore nostro & Sanctis gloriose gestæ, Intellectui velut ob oculos ponuntur; ex quo deinde summa Dei in nos beneficia. Memoriarum occurrunt ac tenacius insiguntur; quorum denique recordatione, & sanctorum quorum effigies aspiciunt, exemplo Voluntatis nostræ ad Dei amorem acrius incenditur atque inflammatur.

DE LIBERTATE VEL LICENTIA omnium hæreseon fenestra.

CAPVT XIII.

ARGUMENTUM.

- I. Galli in eo Troiani similes, quod nimis facile crediderunt.
- II. Liberos hæreseos ianua.
- III. Cur dies festi à Calvinistis explosi.
- IV. Ecclesiasticorum vita & ignorantia pleraque mala nobis pepererunt.
- V. Quæ hæretici suis conatibus artificiosè præseruauerunt.
- VI. Religio suis ipsius fuit inconcussa viribus.

I. QUOTIESCUNQUE miserum Galliæ nostræ quæ tam facile hæresibus aditum præbuit, statum considero (considero autem ferè quotidie) toties miserabiles illos Troianos mihi vide-

re videor, ligneum illum equum suis infortunatis manibus, incredibili studio in vrbe attrahentes; è cuius deinde utero homines armati noctu procedentes, plerisque ciuibus oppressis & occisis, vrbe nullo negotio ceperunt. Et quemadmodum Troiani quum portæ angustiores essent, quàm ut magna illa moles per eas introduci posset, suis ipsorum manibus partem muri diruerunt, & per ruinas equum illum fatalem induxerunt: eodem modo complures Catholici, postquam aliquamdiu nouæ illi & monstrosæ sectæ restitissent, tandem eam totis pectoribus acceperunt. Mirabile hæreseos venenum est, non per oculos modo, os, & nares, sed velut apertis omnibus poris, per totum corpus in animum se insinuat. Ah miseri Troiani! Ah Catholici! Quid vos Sinoni fiditis? quid vos Caluini vocem auditis? Merito vobis, ô Troiani, Græcorum; merito vobis, ô Catholici, hæreticorum munera suspecta esse debent. An opus illud Duratæum ad Migeræ honorem factum putatis? An à Caluino Dei honorem queri putatis? An æquum est fictis potius Caluini, velut alterius Sinonis lachrymis, quam fidelissimis Laocoontis, id est, legitimorum Pastorum monitis moueri? Cur non, ut ille Duratæo factò armis equo, sic vos illis hæreticorum fraude plenis machinis rationis lanceam intorsistis? Numquid non iam olim astutissimas veteris illius Vlyssis artes experti estis? Vos quidem ô Troiani, merito puniti estis, qui regis vestri filiam Cassandram vaticinandi munere ab Apolline donatam, audire nolulistis. Sed & vestra præna ista est, ô Christiani, qui à vera illa virgine, regis regum filia, illibata Christi sponsa, cui soli ille verum à falso, lumen à tenebris, & bonum à malo distinguendi gratiam contulit, aures animosque auertistis, & hæreticorum sermonibus auscultastis. Quam multi namque inter vos, quum ut Vlysses, aures cera obturare, aut velut Xenocrates suasis, ferreis in auribus inducere oportebat, ne harum Sirenum non cantus, sed incantationes audiretis, easdè non modo aperas ipsis præbuitis, verum etiã vltro easdem tamquàm amabilissimas nymphas amplexati estis, nihil loca tot animarum naufragijs infamia metuentes.

II. Ex omnibus vero nouæ religionis illecebris, quibus homines tanquam pisces hamo capere hæretici solent, nihil gratius aut iucundius animis est quam libertas illa siue licentia, quam iuuentuti præsertim illi ostendunt. Apud hos gulosus egregios causæ suæ invenit patronos. Cur quæso, inquit, patiamur certis diebus à Ro-

mana